

Intro thema

Ik wil jullie een verhaal vertellen. Albert is een man met wie het goed lijkt te gaan. Hij heeft een lieve vrouw, gezonde kinderen, goede vrienden. Hij heeft ook een mooie en belangrijke baan waar hij een goed salaris voor krijgt. Huisje, boompje, beestje... Maar Albert is niet tevreden met zijn leven. Hij mist nog iets... Maar wat dat is, dat vindt hij lastig om onder woorden te brengen. Hij weet het zelf eigenlijk ook niet precies. Het is het gevoel: 'is dit het leven nu?' Dat gevoel is er niet altijd, als hij bijvoorbeeld op vakantie is, of druk bezig is met bijvoorbeeld zijn nieuwe auto, dan is dat gevoel er niet... Maar steeds vaker is dat gevoel er wel. Hij wordt er onrustig van, kan er vaak niet van slapen... En eigenlijk wordt hij er langzamerhand ongelukkig van... Albert mist nog iets in het leven... iets belangrijks, iets wezenlijks, maar hij weet niet wat het is.

Dus Albert doet wat veel mensen in zijn situatie doen. Hij gaat naar een psycholoog. Zij helpt hem. Zij vertelt dat veel mensen worstelen met zingelevingsvragen. En ze helpt Albert om bij zichzelf op zoek te gaan naar wat zijn leven waarde geeft. Albert komt uiteindelijk tot de conclusie dat hij veel waarde hecht aan zijn werk, zijn carrière. En hij ziet zijn goede baan, zijn mooie loon, maar hij ziet het nu in een ander licht. Het is al heel lang geleden sinds hij een mooie stap in zijn carrière heeft gemaakt... Zou dat het zijn? Zou hij zich daarom onvoldaan, ongelukkig voelen? Albert wil snel hoger op komen.

En dat lukt. Door keihard te werken, en eigenlijk ook omdat hij zijn gezin verwaarloost, zet Albert in korte tijd een paar prachtige carrièrestappen. Hij heeft veel verantwoordelijkheden, hij is een belangrijk en machtig man geworden, met een meer dan uitstekend salaris... Maar dat onvoldane gevoel is bij Albert alleen maar erger geworden... Niet als hij werkt, dan is hij te druk dan hoort hij dat stemmetje niet, maar als hij even rustig zit, of 's nachts weer eens wakker ligt in bed: 'is dit alles? Is dit nu het hele leven?'

Albert wordt steeds ongelukkiger en stort zich daarom volledig op zijn werk. Uiteindelijk hikt hij aan tegen een burn-out en diep van binnen weet Albert dat hij zijn werk helemaal zat is... Ondanks zijn mooie gezin, belangrijke werk, grote huis, prachtige auto, goed gevulde bankrekeningen is hij diep ongelukkig. Albert heeft de mooiste dingen van het leven gezien en heeft het, maar toch mist hij iets heel wezenlijks... En dat maakt hem ongelukkig...

Na afloop van een intensieve werkdag loopt Albert door een parkje en hij ploft neer op een bankje. Hij zit daar in zijn dure pak, blinkende schoenen, maar diep ongelukkig... Naast hem op het bankje komt ook iemand zitten. Die persoon draagt oude kleding, duidelijk wat versleten en Albert weet niet zeker of hij het zich inbeeldt, maar die persoon stinkt ook wat. Albert wil eigenlijk weglopen, maar dan is er iets in het gezicht van de

vreemdeling dat hem doet aarzelen. Deze persoon kijkt op een manier die Albert niet begrijpt...

Ze raken aan de praat. Het wordt een mooi diepgaand gesprek. Albert vertelt zelfs over zijn depressieve gedachten... En de man vertelt dat hij ook ooit net als Albert was, maar dat hij toen iets ontdekte. Iets prachtigs... En dat heeft zijn leven compleet veranderd. Hij werd gelukkig... Albert wil natuurlijk weten hoe dat komt en wat dat prachtige iets is. De man antwoordt: 'Het is een verhaal, of eigenlijk meer dan een verhaal, het is echt gebeurd. De belangrijkste waarheid van ons leven... Het is Jezus. Jezus die geboren is met kerst...' En de man vertelt, Albert luistert... Hoe denk jij dat Albert zal reageren?

Preek

Gemeente van Jezus Christus,

We hebben vanochtend de bekende woorden van het kerstverhaal gehoord. Jozef en Maria die een zoon krijgen. En Hem gewikkeld in doeken in een voederbak leggen. We hoorden ook over herders in het veld, een engel, een heel engelenkoor. Eén van de meest unieke dingen van de Bijbel is dat hoe vaak je een bepaald Bijbelverhaal ook hoort of leest er altijd wel weer nieuwe dingen oplichten. Stukken van de tekst die je bij wijze van spreken helemaal uit het hoofd kent, misschien al wel vijftig jaar lang er kerstpreken over hebt gehoord... Maar die toch weer iets geheel nieuws kunnen vertellen. Ons iets nieuws leren over God, en wie Hij is.

Dit jaar werd ik geraakt door het lied van de engelen: 'Eer aan God in de hoogste hemel en vrede op aarde voor de mensen die Hij liefheeft.' Aan het einde van de dienst zullen we dit lied ook met elkaar zingen. Ere zij God, in den hoge. Maar de laatste woorden struikelde ik over: 'vrede op aarde voor de mensen die Hij liefheeft.' Zou dit betekenen dat die vrede er niet is voor iedereen? Zou dit betekenen dat God niet iedereen liefheeft?

Spannende vragen... De vragen worden al anders als we de woorden van de engel nog eens lezen: 'ik kom jullie goed nieuws brengen dat grote vreugde betekent voor heel het volk'. Het is niet voor een enkeling, maar voor iedereen. Maar toch ook de woorden van het lied... Is het nu voor iedereen? Of niet voor iedereen? Die keuze ligt bij ons als mensen...

Eerder deze dienst vertelde ik het verhaal van Albert. Hoe hij ondanks dat hij alles heeft toch ongelukkig is... Maar dan het verhaal van Jezus, het verhaal van kerst hoort... Het leven van de vreemdeling is daardoor veranderd ten goede. Net als dat we allemaal weten dat voor miljoenen christenen geldt dat het geloof hun leven heeft veranderd. Veranderd ten goede... Maar toch is aan het einde van het verhaal de vraag nog open: 'wat zou Albert hiermee hebben gedaan?' Gaat hij ook geloven? Of blijft hij op dezelfde manier doorleven? Dat laatste zou niet eens zo gek zijn... Want tja... Geloven is in onze tijd en cultuur niet populair. Veel mensen vinden gelovigen maar een beetje vreemd. 'Prima als het jou helpt, maar mij doet het niets...' Toch herkennen wij denk ik allemaal wel, min of meer, dat gevoel van Albert. Dat er iets wezenlijks kan

missen in je leven. Het gevoel van 'is dit alles?' Zelf geloof ik dat dat gevoel er bij ons ingemaakt zit. God heeft ons gemaakt en het is Zijn wil dat wij samen met Hem leven, in Jezus geloven. Zolang je niet in Jezus gelooft zal dus vroeg of laat, maar altijd dat gevoel opkomen: 'er mist nog iets belangrijks'. En natuurlijk wij kunnen, net als Albert, ons ergens op storten om dat stemmetje niet te horen. Weg te drukken, te negeren... Maar dat neemt dat stemmetje niet weg... Het stemmetje dat zegt: 'er mist nog iets in je leven...' Het gevoel dat je niet helemaal gelukkig kunt zijn, tot je ook dat ene hebt gevonden... Herken jij dat stemmetje in je leven? Zou dat stemmetje van God afkomstig kunnen zijn?

Misschien denk je nu wel bij jezelf: kan dat niet makkelijker? We lazen over engelen, kan God niet een keer naar mij een engel sturen om te zeggen: 'ga in Jezus geloven'. Dat is dan duidelijk en helder, dan zal ik geloven... Dat klinkt gemakkelijk, maar dat zou niet werken... En dat ligt niet aan God, maar dat ligt aan ons. Dat zien we al bij de herders. We lazen: 'Opeens stond er een engel van de Heer bij hen en werden ze omgeven door de stralende luister van de Heer, zodat ze hevig schrokken.' In het Grieks lezen we de woorden Megas en Fobos. Woorden die we ook in het Nederlands herkennen: Megas > Mega, groot, enorm... Fobos > Fobie, angst, vrees, bang. De vertalers kozen voor de woorden 'hevig schrokken', maar je zou ook kunnen kiezen voor de vertaling dat ze enorm bang zijn. En dat is helemaal niet bijzonder in de Bijbel. Door de hele Bijbel heen komen we verhalen tegen van mensen die engelen ontmoeten, of op een andere manier direct met het goddelijke in aanraking komen. En steeds weer is de menselijke reactie eentje van grote angst.

Wanneer je een film kijkt waarin er iets schitterends te zien is dan zie je dat mensen opkijken, ernaar wijzen, blij worden... Maar wanneer mensen engelen zien, iets dat prachtiger is dan wij ons kunnen voorstellen, is de reactie er steeds weer één van angst... Hoe komt dat? In de Bijbel komen we op verschillende plekken een antwoord tegen, maar de apostel Paulus verwoordt het in Romeinen 8 op een heldere kernachtige manier: de mens staat vijandig tegenover God. Paulus deelt de mensheid heel zwart-wit in: zij die geloven... En zij die vijandig staan tegenover God... Misschien begin je nu bij jezelf te protesteren: maar zo zit het toch niet? Ik of die ander gelooft niet, maar dat betekent niet dat ik vijandig ben tegenover God... Wij zijn allen gemaakt om samen met God te leven. Dat is ons diepste levensdoel. Wanneer wij dat niet doen, of wanneer wij dat niet willen, dan hebben wij de onafhankelijkheid uitgeroepen. We willen niet meer horen bij Hem die ons het leven geeft. En dat zegt niets over God, maar dat zegt wel dat wij de keuze maken om vijandig tegenover God te leven. Dat geldt voor atheïsten, die het bestaan van God ontkennen. Dat geldt voor agnosten, die Gods bestaan niet erkennen. Dat geldt voor een heleboel kerkgangers. Zij die bij zichzelf zeggen, als ik maar genoeg bid, maar genoeg in de kerk zit, als ik maar goed genoeg mijn best doe, dan verdien ik dat God mij dit of dat geeft... Dat is nog steeds onafhankelijk staan tegenover God, onderhandelen om er zelf beter van te worden... Wij staan vijandig tegenover God... En wanneer wij dan direct met het goddelijke

worden geconfronteerd, zoals bijvoorbeeld de herders... Dan is daar die enorme angst...

Vergelijk het met iemand die zich voordoet als een politieagent. Dat hoort niet, en dat weet je natuurlijk... Je hoort het stemmetje in je zeggen: deze manier van leven klopt niet. En dus ben je als neppe politieagent nerveus, je wilt niet betrappt worden... Nog veel nerveuzer en angstiger word je wanneer er een echte politieagent bij je in de buurt is... Zo is het ook met God... Misschien ken je wel het verhaal van Adam en Eva. Zij wilden aan God gelijk zijn, onafhankelijk zijn van God, en daarom kwamen ze in opstand. De eerste keer dat we lezen over angst in de Bijbel is wanneer God in het paradijs komt na de zondeval. De mens is bang geworden voor God. Bang om door de mand te vallen. De angst dat je ontdekt wordt... Dat is die vijandigheid. Wij doen net alsof we onafhankelijk zijn van God, we maken het onszelf wijs dat dat goed lukt... Maar toch is daar dat stemmetje: er mist iets, je mist God... En wanneer er dan een engel is, wanneer we staan in het licht van Gods glorie... Dan vallen we door de mand, dan is het duidelijk dat wij niet onafhankelijk kunnen zijn, en dan zijn we bang voor God... Maar die angst is niet de bedoeling. God wil dat wij in alle vrijheid en liefde voor Hem kiezen.

We lazen: 'De engel zei tegen hen: 'Wees niet bang, want ik kom jullie goed nieuws brengen dat grote vreugde betekent voor heel het volk: vandaag is in de stad van David jullie redder geboren. Hij is de messias, de Heer.' Wij raken verstijfd van angst wanneer we in aanraking komen met het goddelijke... Maar niemand is er bang voor een baby. Zo komt God, in Zijn volledige glorie tot ons, om de relatie te herstellen. Om weer samen met ons door te gaan. Om ons te redden. Grote vreugde, een baby, een Koningskind. De herders hoorden het van de engelen. Zij gaan naar Bethlehem. En daar vinden ze de baby. We lazen: 'Toen ze het zagen, vertelden ze wat hun over het kind was gezegd. Allen die het hoorden stonden verbaasd over wat de herders tegen hen zeiden, maar Maria bewaarde al deze woorden in haar hart en bleef erover nadenken.' De herders hoorden de engelen. Indrukwekkend, onvergetelijke ervaring... Maar de omstanders hoorden slechts de herders... Hoe zullen zij reageren? Maria geeft het goede voorbeeld... Zij gelooft... Wij hebben meer dan het woord van de herders. Wij hebben de Bijbel. En God trekt aan ons, roept ons tot het geloof. Soms met een stemmetje, soms met iemand die op onze levensweg wordt geplaatst. God roept... Hoe zou Albert uit het verhaal reageren op de boodschap van Jezus? Hoe reageer jij? Jezus is mens geworden, om dicht bij ons te komen. Om jou Hem te leren kennen. Dat is het verhaal van Jezus, het verhaal van kerst, jouw levensverhaal... In Jezus, in Hem alleen vind je je levensdoel. Wat doe jij ermee?

Kerst is: Jezus komt naar je toe. Hij steekt Zijn hand uit. Neem jij die hand aan? Halleluja, amen.

Met eventuele reacties op deze preek kunt u terecht bij ds. Stefan Honing. stefanhoning@gmail.com of 06-48883410